

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **F. D. T. A. M.**, nar. X, st. příslušnost X
adresa pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2021, č. j. OAM- 849/ZA-ZA11-D07-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Belgické království.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá četná porušení zákonných ustanovení, která však pro neprovázanost s konkrétními okolnostmi věci nepředstavují žalobní body. Ani naprosto obecné výtky žalobce nejsou žalobními body, a není je proto nutné shrnovat. Konkrétně žalobce namítá, že se nemůže vrátit do Belgie, jelikož tam jeho žádost zamítli a chtějí ho poslat zpět do Iráku. Žalobce chce naopak zůstat v ČR, protože zde má bratra.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Dodává, že nařízení Dublin III je součástí společného evropského azylového systému a stanoví kritéria určující příslušnost k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. V případě žalobce je příslušným státem Belgie, kde nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení, opak žalobce ani netvrdí. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
7. Ve shodě s žalovaným krajský soud konstatuje, že společný evropský azylový systém (jehož součástí je i nařízení Dublin III) je založen na zásadě, že za věcné posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědný pouze jeden stát. Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 3 – 16 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení zároveň platí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána*. V čl. 17 nařízení Dublin III je obsaženo diskreční oprávnění nepříslušného členského státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, což ovšem není právem k libovůli, nýbrž prostředkem zohlednění případů hodných zvláštního zřetele.
8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce před podáním nynější žádosti požádal o mezinárodní ochranu v Belgickém království dne 29. 7. 2015 a dne 9. 12. 2019. V souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je proto k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušné právě Belgické království, neboť kritéria dle čl. 4 – 16 nejsou v případě žalobce naplněna a nebylo využito ani diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení. Belgické království již svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo, což taktéž vyplývá ze správního spisu.

9. Přemístění žalobce do Belgického království by nebylo možné, pokud by tam docházelo k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Samotná nespokojenost žalobce s výsledkem řízení o žádosti v Belgii (mezinárodní ochrana mu opakovaně nebyla udělena, výsledek nezvrátil ani soudní přezkum) však na systémové nedostatky nepoukazuje. Žalobce v Belgii dle vlastních tvrzení pobýval 6 let a žádnému nedůstojnému zacházení nečelil. Negativně vnímá pouze to, že nemá k pobytu žádné doklady trvalejší povahy a jako žadatel o mezinárodní ochranu nemůže být prvních 6 měsíců po podání žádosti legálně zaměstnán. Otázkou případných systémových nedostatků belgického azylového systému se žalovaný zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí, v nynějším skutkovém kontextu tak učinil dostatečně.
10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má na území České republiky bratra, který ovšem není rodinným příslušníkem ani příbuzným ve smyslu čl. 2 nařízení Dublin III. Vzhledem k tomu, že žalobce žil posledních 6 let v Belgii a ke svému vztahu s bratrem žádné mimořádné okolnosti ve správním řízení neuváděl, nemohla mít tato skutečnost zásadní vliv na hodnocení žalovaného (zejména ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).
11. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný řádně odůvodnil příslušnost Belgického království pro posouzení žádosti žalobce (přičemž toto svou příslušnost uznalo) a žalobní tvrzení zákonnost úvah žalovaného nevyvrátila.

V. Závěr a náklady řízení

12. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 3. března 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
E. D.